

Lưu Ngô

Trong tan tác lưu lạc ...

Cách nay đã lâu, những cánh chim non Nguyễn Du phải tung cánh bay xa tổ ấm, từ bỏ nơi êm có nệm cỏ tình bạn, ngọt ngào hương vị đơm mầm của thầy cô và nhịp đung đưa quyến rũ trên cành yêu đương mới chớm.

Ba mươi năm, một khoảng thời gian đem chúng ta từ niên thiếu hồn nhiên đến trung niên vững chãi, đủ dài để có thể nhìn lại mấy cuộc bể dâu đời người.

Thời gian lướt đi không bao giờ trở lại. Nơi nào thời gian đi qua đều để lại nỗi tiếc nuối. Nỗi niềm ấy trong từng người, có khi ẩn sâu vào cơn mê cơn ảo, thỉnh thoảng lại cựa mình trong màn tối mơ hồ của ký ức, rồi đến kỳ bùng tình dăm dăm soi rọi vào quá khứ mênh mông.

Con người từ tượng hình giữa tự nhiên lòng mẹ, rồi sinh ra, lớn lên trong thiên nhiên cuộc sống, dường như ai cũng có chút lãng mạn trong tâm hồn. Cho dù phải lãnh nhận những cô tịch của tháng năm, phù phàng của thân phận, lạnh nhạt của định mệnh và những hội bạc của lẽ sống, chút lãng mạn đó vẫn không thể tàn phai và đã trở thành tâm thức. Tâm lãng mạn hòa vào niềm nuối tiếc chấp đôi cánh mộng bay vào trời thương nhớ.

Tìm nhau ...

Giống như những hạt đậu Cô Tấm lựa nhặt cho về với nhau trong cối tích, những người con tan tác tìm được nhau như một phép màu, trong cái đức tin chờ mong cuộc đoàn tụ.

Tìm nhau, tìm trong bao la ký ức. Sáng ngời màu non thơ ngây của lá, trong âm thanh tiếng cười pha lê vỡ, nơi sân trường, cửa lớp, chỗ ngồi, những trò nghịch ngâm tinh quái. Rực rỡ nét thanh tân của thời hoa niên, nơi cửa vòm trời hoài bão, khát vọng. Rồi đến một lúc hình bóng nào lướt vào miên man mộng tưởng, trở sắc tím thẹn thù thay cho sắc hồng vô tư của cánh hoa đương thì. ...

